

דברים לזכרה של טליה גליק ז"ל

טליה יקרה,

השעה 4:00 אחר הצהריים, כל המורות מתייצבות, חיבוקים, נשיקות, ממש כמו פעם... בבית ברל. אך הפעם ב- חורשים...

כולנו דומעות - את חסרה! החיוך, המגע האנושי והמראה האסטטי והמוקפד שלך - חסר!

אהבתי את עבודתנו המשותפת, את ערבי ההכנה, בביתך ובביתי, החשיבה המשותפת והפרגון ההדדי. תפקדת כאדם בריא והתייחסת למחלה כאל אתגר שיש להלחם בו! לא להיכנע - להמשיך לחלום וללחום להגשמת כל המשימות.

כך גם במרכז המורים בבית ברל, נוצרה בו כימיה אחרת - תרתי משמע...

אצטט מכתב שקיבלנו בסוף שנת הלימודים תש"ס (כתבה בשם המורות יהודית יפין), מכתב המיטיב לתאר את אותה הוויה מיוחדת שאת, טליה, תרמת לה רבות:

"אנחנו מסיימות היום את השנה השלישית שלנו ובהחלט לא האחרונה. איך אפשר להסביר זאת, שמורות מגיעות לכאן בימי חמישי, בסוף שבוע מייגע, ישר מבית הספר? במקום ללכת הביתה לחמשוש"ש למנוחה, או לשכוח מהכימיה באיזו הצגה מעניינת, או למי שהיא היפראקטיבית במיוחד - לבדוק בחינות!

במקום זאת הן באות לשבת וללמוד עד הערב, ובנוסף לקבל שיעורי בית שייבדקו בקפידה בפעם הבאה.

לא, זה לא גמול ההשתלמות, יש לנו כבר מספיק.

זה כל מה שיש פה: השיעורים, הדיונים, המעבדות והמחשבים, הסיורים, החידושים והרעננות של המדריכות כשהן סוקרות נושא. זו חוויה מיוחדת: כאילו ממש לראשונה הן מלמדות זאת, מדברות בהתלהבות, נכנסות זו לדברי זו.

החברות וגרגורי - שמביאות משלהן, רעיונות, סיפורים מהכיתה, דפי עבודה מעניינים ותמיד בעין טובה. תודה מיוחדת למדריכות, שהן מדריכות, מרצות, גנות, מטפלות וחברות גם יחד.

ושלא נשכח עבור כל מי המאמץ הזה, תודה בשם מאות תלמידינו, שהם תכלית בואנו לכאן והם הנהנים, מכל מה שקורה כאן."

טליה, כישרונך, אישיותך, הרגישות האנושית המיוחדת שהפגנת - רקחה את אותה הוויה, את אותה הילה שתמשיך לעד בקרב מורים, תלמידים וכמובן חבריך, משפחתך וכל אוהבייך.

יהי זכרך ברוך!

הילה (טליה) שלנו.

רותי בוצר

